

Bestigningen

Flickan i sportaffären visade ett valnötsetui med knivar från Buck. De hade olika namn: Skinner, Hunter, Lancer, Woodsman. Den största av Bowiemodell kallades the General. - Tja, sade flickan, det beror på vad man ska ha den till, jakt, fiske, argument. - Argument? sade Arne. - Javisst, sade hon och skrattade, har du inte hört det?

När jag tänker på de hånleenden och fniss som jag utstått det senaste dygnet, ångrar jag nästan att jag berättat om mina upplevelser. Det är förstås beskrivningen av den sexbenta björnen och rymdskeppet som väckt munterhet. Men att förtiga sanningen vore ett svek mot mig själv och vetenskapen. En tilldragelse som denna är med all sannolikhet enastående i historisk tid.

Jag skriver detta sent på kvällen, sängliggande, i ett enkelrum på turiststationen, dit jag förts med helikopter. Man hade funnit mig sanslös på Abiskojojokks strand nära kungsleden och larmat fjällräddningen. När jag återfick medvetandet i morse var jag mycket svag, men jag fann det absolut nödvändigt att teckna ned minnesbilderna medan de var färska.

Lite senare utsattes jag för ett formligt förhör av en stridistyp från fjällräddningen, biträdd av en läkare och med en del personal från stationen närvarande. Jag har en metodisk, för att inte säga pedantisk läggning, och jag kunde således exakt redogöra för vad som hänt, kort och utan tvekan. Man måste förstå min förtrytelse när jag trots detta märkte förstulna blickar och dämpade skratt. När en av personalen flinande pekade på sin tinning, blev jag så förbannad att jag svimmade igen.

Efter detta har jag i stort sett lämnats ifred och jag förstår att jag inte längre är önskvärd här. Det kan vara lika gott förresten, ty jag är trött på att kasta pärlor för dessa svin. Huvudsaken är självfallet att dokumentera mina upplevelser så att de kan analyseras av verkligt kompetenta personer: geologer, fysiker, astronomer och kanske också läkare. Det viktigaste dokumentet är min dagbok, som turligt nog förblev oskadd i sin plastpåse. När jag nu läser igenom den ytterligare en gång är jag tacksam för exaktheten av mina observationer. Fakta kan således tala för sig själva.

*

8 Augusti. Äntligen kommer Nordpilen iväg, två timmar försenad, från ett stekett Stockholm. Temperaturen i min singelkupé är plus 32 grader. Svetten sticker i hårbotten och jag öppnar den tunga skjutdörren för att få korsdrag. Klockan elva regler jag dörren och lägger mig naken i kogen. SJ:s hårdmanglade lakan känns besynnerligt mjuka, nästan som hud. Jag undrar över detta, samtidigt som jag fixerar ett förnicklat handtag ”lyft och vrid”.

Jag försöker läsa, men kan inte koncentrera mig. Människans hjärna har bara en kanal och jag kan bara tänka på bestigningen - mitt livs viktigaste handling. Ett misslyckande vore katastrof och jag

borde således inte ens överväga saken.

Dock måste jag genomföra den.

Alla är tvungna att fullfölja en bestigning, alla män alltså. För en del faller sig detta lätt, nästan naturligt, ansträngningslöst; för mig har det varit omöjligt, fram till nu. Under ganska lång tid hade jag samlat argument och försökt stärka modet på olika sätt tills jag plötsligt, av en tillfällighet, fick den knuff jag behövde. Det var helt enkelt en bild, ett färgfoto i en facktidsskrift, som avgjorde saken. Plötsligt hade jag bara bestämt mig. Egendomligt nog förstår jag inte varför just denna bild blev avgörande; jag hade sett tusentals liknade motiv tidigare utan att känna något särskilt.

Emellertid hänger den nu inramad på mitt tjänsterum.

För mig var alltså beslutet det svåraste; resten var, eller borde vara, logiskt tänkande och handling.

Med omsorgsfull planering har jag nu minimerat riskerna. Jag har läst det mesta i ämnet - litterärt, medicinskt, psykologiskt, topografiskt. Jag har den bästa utrustningen, state of the art som man brukar säga, och en ypperlig, nyreviderad karta.

Fysiskt är jag i topptrim.

På natten vaknar Arne upp i sin spjålsäng av att farsan jagar morsan runt i rummet med en förskärare. Farsan är full och svartsjuk, det senare säkert befogat ty morsan är lösaktig. Arne tjuver av skräck tills jakten upphör. Farsan har förmodligen blickats av nya lögner och ljuva löften.

9 Augusti. Jag blir väckt strax före Boden och konstaterar att jag sovit sammanlagt sex timmar. Sömmen har emellertid störts av intensiva drömmar och hypnagoga episoder med likartat innehåll: jag går på skrå uppför en brant men mjuk sluttning mot ett upphöjt skogsparti men kommer aldrig fram. Vandrigen är sällsamt upphetsande och jag vaknar med erektion.

Frukost är inte att tänka på, restaurangvagnen är kaos. Tåget är fyra timmar försenat och jag inser med olust att jag måste stanna i Kiruna. I och för sig är beslutet fattat och jag behöver inte grubbla över det; ändå hade det varit skönt att få börja anmarschen i dag.

På järnvägshotellet finns lediga rum. Kvinnan i receptionen avvisar min fråga om inskrivning och slänger åt mig en nyckel. Samtidigt ler hon och blinkar vulgärt. Jag förstår ingenting; varför gör hon så?

Senare äter jag dagens rätt, en av mitt livs sämsta måltider. Spagetti som avklippta naglar, köttsås som sockrad hundmat och iskallt, möjligt bröd. Aromen förföljer mig tillbaka till rummet och jag super mig full på whisky.

Arne är vid det här tillfället fjorton år. Farsan har ledig kväll och super med jobbkompisarna i köket. Från rummet intill hör han vagt deras argument och skrattsalvor. Kom hit, skriker farsan

plötsligt till honom. När jag var fjorton år, säger farsan till de andra, fick jag löständer i konfirmationspresent. Men titta här. Farsan har fattat Arne om huvudet och kört in tummarna i hans mungipor så att tänderna blottas. Inte ett hål, säger farsan triumferande. Så får han en snilleblix. Ta fram nuppe, befäller han. Arne tvekar och kompisarna skruvar på sig. Ta fram nuppe för fan, ryter farsan och Arne famlar upp gylfen och börjar leta efter den lilla grå snigeln.

10 Augusti. Ögonlocken bränner och jag stiger upp i ottan och öppnar fönstret. Genom stratusridåerna ser jag dagbrottet med en kolossal påkörningsramp. Ett antikollisionsljus glimmar från toppen av en wirestagad fackverksmast, annars märks ingen aktivitet.

Receptionen och restaurangen är stängda och jag överväger att smita från notan. Till slut sticker jag in en check i dörrspringan och går därifrån. Detta skitställe ska dock inte få göra mig till brottsling.

När godsexpeditionen öppnar polletterar jag min resväska. En man i anorak och svart skidmössa tar emot godset. Han vänder bort ansiktet och besvarar min fråga med en väsende inandning: jo. Väskan ska gå direkt till Abisko, min destination efter bestigningen. När väskan är utom synhåll går det upp för mig ingen återvändo gives, skeppen är brända och broarna rivna, så att säga. Denna insikt triggar en riktig heat wave, nu måste jag göra det.

Med sugande magsäck embarkerar jag lokaltåget - två personvagnar, en caput mortuumtonad godsfinka och ett D-lok. Min ende medpassagerare, tror jag, är en lapp som sitter orörlig med neddragen tofsmössa. På sätet bredvid honom står en meterhög kagge av björkplywood med läderputor.

Tåget rycker igång och jag betraktar Loussajärvis yta som har ett oroligt mönster av byar och vindgator. Lite förstrött undrar jag var folket håller hus, inte en människa är synlig. Jag fixerar vägbanken vid sjöns västra strand men inte en bil, inte en rörelse kan skönjas. Märkligt, det är ju vardag. Eller är det söndag? Jag vänder mig mot lappen som tycks ännu mera stelt hopsjunket. Jag öppnar munnen men ångrar mig och ser åter ut genom fönstret.

Allteftersom vi kommer längre västerut lättar molnen och jag tycker mig kunna identifiera några toppar. Riktigt säker är jag inte; en del bergsformationer verkar onaturligt rundade och stämmer dåligt med minnets profilitningar. Jag tar fram kartan, siktar och jämför. Det ska vara rätt.

Ändå är det lite obehagligt.

Järnvägen följer bergets fot i mjuka kurvor. Till höger skimrar Träsket, svartdjupt och lockande med speglingar av snö. Hållplatsen kommer oväntat snabbt bakom en krök och tåget bromsar, brutalt och gnisslande. Jag får bråttom och mer eller mindre faller ned på banvallen med min packning. Lokets drivhjul går flera varv innan vagnarna börjar röra sig igen. Jag ser fåraktigt på de tomma fönstren som accelererar förbi. Efter några ögonblick är tåget försvunnet.

Stationshuset är falurött med vita knutar, inkilat i den lummiga skrevan under stupet. På perrongen står en åldrig dressin prydd med krukväxter samt två gröna parkbänkar av gjutjärn. Jag sätter mig och börjar ordna till utrustningen.

Jag har Keltys största säck i tre våningar på XL-ram. Inuti finns den vanliga fjällutrustningen: sovsäck, stormkök, tält, proviant; surrat utanpå sitter de alpina nödvändigheterna - trettio meter nylonrep, isyxa, klätterhammare, stegjärn, is- och klippbultar, karbinhakar. Dessutom medför jag två liter whisky i schweiziska Siggflaskor och en revolver med ammunition.

Allt väger tjugofem kilo.

Åter blir jag medveten om ödsligheten, eller snarare avsaknaden av tecken på mänsklig verksamhet. Utombordsmotorer borde surra på Träsket, relän knäppa i ställverket och tåg vissla i fjärran. Men icke. Inga ljud, inga rörelser. Jag tar fram Leitz-kikaren och söker av sjöns yta. Diset på gränsen till dimma förstör konturerna och jag skruvar irriterat på fokuseringen. Fittkikare!

Precis i det ögonblicket uppfattar jag en svag skälkning i marken, en nätt och jämt märkbar rörelse, så obetydlig att jag efter någon sekund tvivlar på mina sinnen. Jag står länge och håller andan men inget mer kan förnimmas.

Jag skrattar och stoppar tillbaka kikaren. - Du är visst nervös, säger jag.

Enligt mina förhandsuppgifter ska stationen vara bemannad. Jag beslutar mig för att undersöka detta och går in i väntsalen. Emellertid syns ingen till och ställverkets lamptablå är mörk och tyst. Nästa dörr är olåst och jag går in på expeditionen. Under luckans ramverk av ek ligger några fuktiga, ostämplade biljetter. Tydligt har ingen människa varit här på veckor, kanske månader. Nåja, knappast förvånande om SJ drar in personal från en obetydlig hållplats i Lappland.

Plötsligt blir jag nästan upprymd och går ut på grusplanen framför huset och för första gången känner jag en lite behaglig förväntan inför bestigningen. I grunden finns givetvis känslan av tvång, att jag måste kämpa mig igenom denna prövning för att få befrielse; ändå känns det skönt att få börja.

Jag justerar axelremmarna och svänger upp packningen på ryggen. Höftbältet kräver ett extra lirande innan jag drar åt spänntampen. Vid insteget vänder jag mig om och ser en sista gång ned mot Träsket. Dimman har tätat och jag kan endast med svårighet urskilja hitre stranden.

Leden löper brant uppåt på skrå, den första halvmilen i tät björkskog. Jag får för mig att trädens stammar är ovanligt mörka, bladen tycks dessutom små, nästan förkrympta. Medvetet håller jag ett lågt tempo för att ha kraftreserv senare - en god alpin vana.

Några kilometer ovanför trädgränsen träffar jag på en bäck och beslutar mig för långrast med kaffe och smörgåsar. Jag plaskar ut en bit och fyller pannen. Vattnet verkar vitgrumligt, opakt, som jökeltvatten. Märkligt, det finns ingen glaciär just här - väl? Jag får fram kartan och granskar den noga: nej, ingen glaciär. Riktigt tillfreds är jag emellertid inte.

Vid tretiden kommer jag planerligt fram till den lilla sjön, som egentligen är två. Den mindre har några decimeter högre nivå och vattnar den större. Videt runt sjön är tätt, delvis omöjligt att forcera, och jag får leta rätt länge innan jag hittar en lämplig glänta.

Tältet är mörkgrönt, dubbelt och rymmer precis mig själv och packningen. Formen påminner om en cocktailshaker, delad på längden. Korrekt uppsatt är det orubbligt i varje vindstyrka.

Det väger ett komma fem kilo.

Fjälluren är egendomligt mjuk, det känns ungefär som att sticka tältpinnarna genom läder, eller i ost.

Vädret är behagligt, plus 12 och vindstill. Diset begränsar sikten till cirka fem kilometer. Jag ligger utanför tältet med en grogg (sjövatten, Samarin och whisky) och läser Sven Hedin. Marken är så varm att jag inte behöver använda det uppblåsbara liggunderlaget. Detta är för övrigt en nödvändig förutsättning för bestigningen; vid ett hastigt väderomslag kan det rädda mitt liv. Sålunda betraktar jag det med verklig ömhet där det nu ligger surrat under tältets absid.

Nillan var späd till växten, något kutryggig och klippt på fyrtiotalmaner med rak underkant och bena som hölls på plats med ett hårband. Hon var också erotisk.

Till en början tog sig detta uttryck i ett ständigt tjat om att skicka ryska posten (totalt poänglöst eftersom de bara var två), leka doktor eller annat som innebar någon form av kroppsundersökning. Han fann detta tröttande och blev också irriterad, eftersom det tog tid från studierna av tjugofemöresbiblioteket. Emellertid blev han mot sin vilja till slut intresserad av en del av Nillans bisarra påståenden; så till exempel att om han med sin lilla pitt berörde hennes springa, så skulle stor njutning därav uppstå. När detta verkligen skedde himlade hon med ögonen och stönade, men han märkte ingen skillnad och ansåg att hon simulerade.

Ibland fick han se på när Nillan onanerade. Helst ville hon att han skulle göra det åt henne, men han fann det tradigt och meningslöst; dessutom var han väl oskicklig. Hon tog då fram ett avbrutet tandborstskåp och började, efter en saklig kommentar rörande dess storlek, att gno av hjärtans lust. Han fattade fortfarande ingenting, dock väntade han artigt tills hon var färdig.

11 Augusti . Vid midnatt väcks jag av en tydlig hävning i marken. Innan jag hinner bli riktigt vaken upphör rörelsen - har jag drömt? Jag reser mig på knä och drar upp absidens blixtlås. Det är ljus, inte oväntat så här ovanför polcirkeln, men ett sällsamt tonat ljus: jag kommer att tänka på sepia eller bränd sienna. Månen hänger gråblå strax över horisonten. Den verkar gigantisk, även om jag räknar med den bekanta illusionen. Jag står på knä med huvudet utanför tältet tills jag får sendrag i låren. Inget anmärkningsvärt kan dock iakttas.

Runt middagstid har jag gått en mil och därmed avverkat större delen av anmarschen. Några

kilometer bort skymtar det mäktiga stupet som är min första verkligt alpina etapp. Kartan har slitits där namnet är tryckt, möjligen kan det läsas som "Klitopakke". Jag funderar en del på markstötarna jag känt, jordbävningar förekommer väl inte i Lappland?

Nedanför stupet flyter en bred ätmo som jag måste vada. Varning för häftiga men kortvariga översvämningar, står det i kartans turistövertryck. Emellertid verkar älven i det närmaste uttorkad och jag går lätt över på en grusbank. Min uppmärksamhet fångas av väldiga, grågula stenblock i strandkanten. Jag provar några slag med hammaren och splittrar med lätthet stora stycken. Det verkar vara en mycket ung, sedimentär bergart. En lätt doft av ammoniak kan förnimmas från de färska skärvorna.

Utan varning börjar marken skaka kraftigt till ackompanjemang av ett ökande dån. Jag slänger på mig packningen och står några sekunder tvehågsen, tills jag fattar vad det är fråga om. Jag spurtar ett hundratal meter uppför slutningen och vänder mig om.

Det är imponerande.

Först en gulvit, skummande svallvåg, sedan en mera lugnt strömmande huvudfåra. Älven verkar ha högre temperatur än omgivningen, ty luften kondenserar i dimstråk ovanför ytan. Jag betraktar skådespelet från säker plats. Efter en stund uppfattar jag en stickande - dock icke oangenäm - lukt, som utlöser livliga sinnebilder. Med viss ansträngning tränger jag bort dessa synestesier och koncentrerar mig på den förestående klätteruppgiften. Jag är här för att bestiga, inte filosofera.

På närmare håll visar sig stupet ha en ganska måttlig lutning, mellan trettio och sextio grader, och fordrar knappast klättring i verklig mening. Jag stegar metodiskt snett uppför med kroppen väl fri från slutningen. Med vänster hand håller jag balansen och tar ett och annat stöd, i höger hand isyxan med skaftet framåt - nedåt. Vid varje steg sätter jag ned hela den massiva vibransulan på en gång och fjädrar med knät ett ögonblick innan jag belastar underlaget.

Marken är fortfarande mjuk och svampig och jag lämnar tydliga spår av min väg uppför. Gradvis tättnar snåren av en, som verkar vara av en sällsynt art: brunsvarta, blanka stammar och förkrympta barr. Växtligheten kulminerar på stupets krön, där den når manshöjd.

För att bekräfta min position granskar jag omgivningarna med kikare. Jag befinner mig på en kam, som ett tiotal kilometer söderut löper samman med en liknande rygg, knappt skönjbar tvärs över en vid dalgång. I norr försvinner klippformationerna i ett enormt skogsområde.

Mitt i dalen reser sig symbolen och målet för bestigningen: en sockertoppsformad klippa, omgiven av en för tillfället spegelblank sjö. Sedan jag ganska belåtet konstaterat detta tar jag middagsrast, varunder jag får genomleva en skräckfylld och dunkel händelse.

Jag hade ätit lunch - frystorkad lasagne - och druckit kaffe, då jag fick för mig att prova revolvern. En plastpåse med vatten, upphängd i en enbuske, utgjorde mål. Jag laddade vapnet som var en liten lätt Smith & Wesson kaliber .32 och gav eld. Plastpåsen hängde retfullt oskadad och jag tryckte ut

tomhysorna för att ladda om. Jag hade fyllt på tre, fyra patroner då jag hörde egendomliga ljud från snåren bakom plastpåsen. Det lät ungefär som om någon dragit ett tungt föremål fram och tillbaka genom buskarna. Innan jag hunnit reflektera över detta, såg jag en mörk varelse röra sig i sicksack mot den plats där jag stod.

Djuret - jag tog för givet att det var ett djur - var stort som ett får, men verkade på något sätt mera kompakt. Färgen var svart med ljusare fläckar. Det stannade och tycktes avvakta. En tanke "björn" for genom min hjärna och med darrande fingrar stoppade jag i de resterande patronerna.

I ett slags glidande gångart på snedden närmade sig djuret hastigt. Jag höll revolvern med bägge händerna och försökte rikta stadigt. På femton meters håll började jag skjuta, men ingen reaktion märktes. Jag tvingade mig att hålla in de sista skotten tills jag var säker på att träffa i huvudet. Helt abrupt föll djuret till marken, som om dess ben slagits undan, och låg helt stilla. Jag sjönk ned på knä och försökte behärska kräkreflexen. Tårar och saliv droppade.

Så här i efterhand kan jag erkänna att det inte var denna i och för sig skakande upplevelse som tog mig hårdast, utan det som hände minuten efter. Jag gick alltså fram till djuret för att betrakta "björnen" på nära håll. När jag verkligen såg vad som låg där, vällde illamåendet upp igen och jag stapplade bort till ryggsäcken och halsade ur whiskyflaskan. Jag satte mig ned med ryggen mot packningen och försökte samla tankarna.

Djuret hade sex ben och något slags snabel.

Jag förmodar att de flesta människor någon gång har fruktat för att förlora sitt förstånd. Själv har jag några gånger varit "vill" - en kraftfull insult mot psyket. Detta var emellertid värre. Att se ett föremål med alla detaljer och samtidigt veta att det faktiskt inte kan existera är avskräckande.

Jag försökte metodiskt gå igenom alla förklaringsalternativ: dröm, hallucination, hypnos, practical joke...

Practical joke, ja det är naturligtvis möjligt. En person som gett sig fan på att utsätta mig för ett verkligt extraordinärt skämt kan naturligtvis låta tillverka en radiostyrd insekt. Ju mer jag tänkte på det, desto troligare föreföll det. Till slut, när jag druckit lite mer whisky, kunde jag till och med skratta. En robot med servon och telelänk - det måste ha kostat skjortan!

Jag gick emellertid inte tillbaka till djuret.

Lite fumligt ordnar jag packningen och ger mig iväg söderut längs klippkammen. Sockertoppen framträder allt tydligare i diset och speglar sig effektfullt i sjön. Jag beslutar mig för att slå läger och samla krafter. I morgon måste jag på något sätt över sjön och inleda attacken mot krönet.

Jag kryper ned i sovsäcken och gör klart för natten. På tältgolvet vid min vänstra sida ligger i tur och ordning: Stora hästens flykt, whiskyflaska, revolver och ett värmeljus. Jag bestämmer mig för att helt nonchalera eventuella practical jokes och koncentrera mig på en enda sak: bestigningen. Strax innan jag somnar hör jag ett avlägset muller, förmodligen åska.

Denna varma julinatt stötte han sålunda på moster i buskarna. Som den naturligaste sak började de omedelbart grovhångla. Så föll hon på knä och stoppade löständerna i fickan. Det hon sedan gjorde hade han knappt hört talas om, än mindre upplevt. Han minns inte riktigt hur det slutade. Han irrade nog omkring ett tag, under det att moster förmodligen helt lugnt återtog sin plats vid pokerbordet.

12 Augusti. Klockan tre på natten väcks jag av ett öronbedövande dån och marken rister så att Siggflaskan rullar omkring. Med pulsen i toppfrekvens river jag upp blixtlåset och kryper ut. Solen har inte gått upp, men gryningen är ljus och diset försvunnet. I söder framträder en V-formad dal med skarpt sluttande sidor. På dess botten reser sig en cirkulär krater, uppenbarligen upphov till dånnet. Ovanför kratern stiger en mäktig svamp av svavelfärgad rök, som ett giftigt cumulusmoln. Jag stirrar klenetroget på detta; en vulkan i Lappland?

Efter närmare granskning inser jag att kratern egentligen bildas av ett ovanligt format sel. Molnet däremot ändrar form och börjar snabbt tunna ut och isa i stratosfären, ett Cb-moln, helt enkelt. Dånnet måste ha kommit från en enstaka urladdning, vilket inte är ovanligt, meteorologiskt sett. Cb-moln på morgonen är däremot är däremot mycket ovanligt. Ur stånd att förklara denna motsättning kryper jag in i tältet och tar en hutt ur Siggflaskan. Jag bestämmer mig för att sova eller dåsa ett par timmar.

Jag lyckas verkligen somna om och kan, vederkvickt, bryta lägret vid åttatiden. Vattenståndet i sjön har sjunkit märkbart och jag ser en smal landtunga, som tycks nå ända fram till bergssidan. Väl framme visar sig näset bestå av myrmark, bitvis svårforcerad. Ibland sjunker jag ned till låren i dyn. Genomsvevigt når jag berget efter två timmars slafsande.

På en någorlunda torr plats upprättar jag mitt basläger. Det uppsatta tältet får hysa större delen av mina tillhörigheter tills jag återvänder. Vid den slutliga attacken bär jag förutom den alpina utrustningen endast det allra nödvändigaste: pemmikan, druvsocker, vattenflaska, revolver, dagbok och whisky (toppen måste ju firas!).

Vid middagstid gör jag insteget i den hala, nästan lodräta klippan. Svårighetsgraden är sådan att jag hela tiden måste ögonklättra framåt för att inte köra fast. En alpinist har fyra stödjepunkter, händerna och fötterna. Grundregeln är att alltid ha tre säkra fästen medan man söker det fjärde.

Jag har repet påsatt och slår i en bult då och då för säkring vid besvärliga passager. Eftersom bultarna måste offras, får jag ransonera detta.

Under klättringens gång kommer jag över till sockertoppens sydsida. På en hylla stannar jag upp och tar fram kartan. Det låga vattenståndet gör att jag kan iaktta mynningen till en gigantisk undervattensgrotta. Den har ett namn, men kartan är egendomligt otydlig och jag kan bara tolka de

tre första bokstäverna, Vag... Platsen är också utmärkt med symbolen för fornminne: ”i äldre tider lapsk kultplats för bl. a. fruktbarhetsriter”. Jag funderar på detta och tuggar i mig en kaka pemmikan (usch) och några druvsockertabletter.

Den sista tredjedelen bjuder på en del oväntade svårigheter, men närheten till målet ger mig extra krafter. Lutningen minskar alltmer och när jag får syn på den svagt rundade hjässan, struntar jag i alpinistreglerna och springer. Nästan hysteriskt skrattande kör jag ned isyxan i den högsta punkten. Jag har nått fram!

Ovanför horisonten vid den V-fomade dalen (som lustigt nog saknar namn) mörknar nu himlen. Jag fruktar regn och lägger ned dagboken i en plastpåse. Samtidigt noterar jag att vattenståndet hastigt stiger i sjön.

Mycket långsamt drog han kniven ur slidan av svart, laskat läder. Denna kniv var ett oerhört vackert vapen. I varje fall för dem som kan uppskatta verklig skönhet, tänkte han. Skönhet kan egentligen bara finnas hos artefakter, hantverkets frukter. Övergången mellan bladets sida och eggslipningen var exakt rak och skarp, ryggens urskärningar i detalj likformiga och klingans infästning i parerstången hade inte minsta glipa. Kniven var fyrtio centimeter lång och vägde lite över ett kilo.

Om du nu inte kan få opp den kan du åtminstone ge mig en virre, sade kvinnan i sängen. Han såg henne först mycket tydligt, sedan började en gråröd hinna krypa in från synfältets periferi. Hurså, sade han. Så stötte han kniven i slidan, precis när hon började skrika, och höll fast den tills hon stillnade.

Så här i efterhand är det svårt att ge ord åt de följande händelsernas egenart och mäktighet. Samtidigt är det skönt att ha något dygns tidsperspektiv; det är då lättare att särskilja de olika momenten och placera dem i rätt följd.

Nåväl. Jag hade alltså lagt in dagboken och revolvern i plastpåsar. För säkerhets skull slog jag i en klippbult, ifall ovädret skulle åtföljas av jordstötter. Himlen skymdes med förfärande hastighet; den enda förklaring jag kunde tänka mig var solförmörkelse. Sjön steg över sina bräddar och bildade ett vattenfall ned i dalen.

I nästa ögonblick översköldes klippan av en jättevåg, bulten brast och jag föll drömligt ned i sjön. Nedslaget tog andan ur mig några sekunder, sedan började jag simma reflexmässigt. Vattnet var varmt.

Nu inträffade den märkvärdigaste av alla händelser på denna min första bestigning. I den mörka skyn uppenbarade sig ett ofantligt föremål, mest likt en kolossal cigarr eller zeppelinare. Tingesten hängde några ögonblick orörlig och störtade sedan i sjön, ungefär vid mynningen till

undervattensgrottan. (Jag kan inte här utesluta möjligheten av ett extraterrest besök.) Svallvågorna från störtningen gav mig alltför många kallsupar och jag förlorade medvetandet. Den enda återstående minnesbilden är att jag spolats med strömmen i den älv som jag beskrev tidigare.

*

Sedan några månader är jag tillbaka i mitt tjänsterum och mina vardagliga sysslor. Jag ser ut genom fönstret med spröjsar av stål och tänker på mitt äventyr, onekligen en kontrast till detta. Mina medarbetare och assistenter i vita laboratorierockar kommer då och då in för att få arbetsuppgifter och andra direktiv. Häromdagen kommenterade en av dem bilden på väggen, ”grovt pornografisk”, sade han . Vilket jävla nonsens, fotot visar ju endast en högalpin, V-formad dal i Lappland!

En av mina äldsta medarbetare har varit irriterande envis och tjatat om ett rättsfall som väckt viss uppmärksamhet den senaste tiden. Tydligt har en prostituerad kvinna förts bort, våldtagits och mördats på någon otillgänglig plats. Man vill ha mina synpunkter på detta, trots att det inte rimligtvis kan angå mig på något sätt. Någon har till och med varit fräck nog att gräva bland mina tillhörigheter efter min dagbok. Men då kammar de noll, ty boken har jag skickat till ett känt förlag för publicering.

Bortsett från dessa störningar är jag numera tillfreds med det mesta.

Jag har bestämt mig för att inte efterforska vem som utsatte mig för det gemena skämtet med den radiostyrda björnen. Det skulle ju bara bekräfta att vederbörande lyckats. En oberörd likgiltighet är bäst. När allt kommer omkring har jag ju genomfört bestigningen och kan börja leva på allvar!

BENGT BERGSTRÖM